

Vážený pane profesore!

Když jsem se dostlechla, že brzy oslavíte významné životní jubileum, objevila se mi před očima Litovel, litovelské gymnázium a pan profesor Havel. Je to překrásná vzpomínka a dovolu mi, abych Vám o tom napsala.

Psal se rok 1942. Chodila jsem do septimy a Němci zakázali mít českou literaturu. Ž kniho-ven mizely krásné české knihy! V hodinách českého jazyka jsme dělali rozborů krásně, občas se reci- tovalo.

A jednou dopoledne - bez ohlášení suplování - jste vstoupil do sed- mé A Vy. Zašumělo to varuším,

a i po dlouhých letech cítím a
prožívám tu krásu jedné vyučovací
hodiny. Celou tu dobu jste
jste mluvil jen Vy. O Janu Neru-
dovi jsem od té doby neslyšela a ne-
čítala nic krásnějšího!

A třeba mlčela, naslouchala ...
Snad i v těch minutách cíti-
la, ač je jindy ochuzována.

Vy jste nedbal nákazů přednášet
o našich spisovatelích, ale nar-
pak. My všichni jsme cítili, že
nám říkáte: zase budeme svobod-
ní, zase bude krásně!

A tak s velkým prožděním,
Vám pane profesore, děkuji za sebe
a za všechny spolužáky.

Nyní mi dovolu, abych Vám
popřála ještě dlouhá léta v duševní
a tělesné svěsti.

S pozdravem Alena Tausigová - Andělová
Zábřeh 1981.